

Հովհաննես Թումանյան

Հայոց վիշտը

Հայոց վիշտը՝
Անհուն մի ծով,
Խավար մի ծով ահագին,
Էն սև ծովում տատապելով,
Լող է տալիս իմ հոգին:

Մերթ գայրացկոտ ծառս է լինում
Մինչև երկինք կապուտակ,
Ու մերթ հոգնաժ սուզվում, իջնում
Դեպի խորքերն անհատակ:

Ոչ հատակն է գտնում անվերջ

Ու ոչ հասնում երկնքին...
Հայոց վշտի մեծ ծովի մեջ
Տառապում է իմ հոգին:

1902